অৱতৰণিকা

অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু ঃ

"নামনি অসমৰ তোলনি বিয়া এটি অধ্যয়ন (দৰং জিলাৰ বিশেষ উল্লিখনেৰে)" শীৰ্ষক গৱেষণা গ্ৰন্থখনত নামনি অসমৰ আৰ্যমূলীয় লোকসকলে পৰম্পৰাগতভাৱে পালন কৰি অহা তোলনি বিয়াৰ বিষয়ে আলোচনা দাঙি ধৰা হৈছে।

অতীজৰে পৰা অসমত পালন কৰি অহা প্ৰায়বোৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ অন্তৰালত আদিম মানৱৰ বিশ্বাস, উৰ্বৰতা বৃদ্ধিৰ কামনা, কৃষিৰ প্ৰাচুৰ্য কামনা, ৰোগ-ব্যাধি তথা অমংগলৰ পৰা পৰিত্ৰাণৰ উপায় কামনা আদি ধাৰণা জড়িত হৈ আছে। তোলনি বিয়াৰ লগতো আদিম মানৱৰ উৰ্বৰতা বিশ্বাসৰ কামনা জড়িত হৈ আহিছে। তোলনি বিয়া এটি নাৰীকেন্দ্ৰিক ধৰ্মনিৰপেক্ষ অনুষ্ঠান। সমাজ এখনত বাস কৰা স্ত্ৰী-পুৰুষ উভয়ে সামূহিকভাৱে পালন কৰা কিছুমান লোকাচাৰ স্ত্ৰী বা নাৰী সকলৰ মাজতে সীমাবদ্ধ থকা দেখা যায়। কেৱল নাৰীৰ অংশগ্ৰহণেৰে নাৰীৰ দ্বাৰা পৰিচালিত অনুষ্ঠান তথা লোকাচাৰবোৰেই নাৰীকেন্দ্ৰিক অনুষ্ঠানৰ অন্তৰ্ভুক্ত। আদিম কালৰে পৰা কিশোৰ এজনে নৰত্ব লাভ কৰা ঘটনাটোতকৈ কিশোৰী এগৰাকীয়ে নাৰীত্ব লাভ কৰা ঘটনাটোক অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি অহা হৈছে। আদিম সমাজত কিশোৰী এগৰাকীয়ে প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন কৰা ঘটনাটোক এক অলৌকিক ঘটনা বুলি গণ্য কৰি, বিষয়টোক কিছু ভীতিবিহ্বল দৃষ্টিৰে লক্ষ্য কৰা হৈছিল। পৰৱৰ্তী কালত এই ঘটনাটোক কেন্দ্ৰ কৰি নাৰীসকলে কিছুমান লোকাচাৰ গোপনীয়ভাৱে পালন কৰিবলৈ ধৰিলে। ভাৰতীয় সামাজিক জীৱনতো প্ৰথম ৰজঃদৰ্শনৰ ঘটনাটোৱে গুৰুত্ব লাভ কৰাৰ তথ্য বৈদিক যুগৰ সাহিত্য আৰু তাৰ পৰৱৰ্তী মনুস্মৃতি তথা অন্যান্য সাহিত্যত লক্ষ্য কৰা যায়। বিশেষকৈ স্মৃতিশাস্ত্ৰত ৰজঃস্বলা নাৰী সম্পৰ্কে সমকালীন সমাজখনে গ্ৰহণ কৰা ধ্যান-ধাৰণাৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। প্ৰথম ৰজঃদৰ্শনৰ ঘটনাটো দশসংস্কাৰৰ ভিতৰত ধৰা হোৱা নাই যদিও ইয়াৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে।

প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন কৰা বা ৰজঃস্বলা হোৱা ছোৱালীজনীক কেন্দ্ৰ কৰি গঢ়ি উঠা অনুষ্ঠানটো অসমত তোলনি বিয়া, নোৱাই তোলনি বিয়া, শান্তি বিয়া, ধুৱেনী বা ধুৱানী বিয়া প্ৰভৃতি নামেৰে পালন কৰা হৈ আহিছে। আনহাতে ৰজঃস্বলা হোৱা ঘটনাটোক উজনি অসমত শান্তি হোৱা, তোলনি হোৱা, পুষ্পিতা হোৱা, ঋতুমতী হোৱা বুলি কোৱা হয় আৰু নামনি অসমত উপৰুক্ত নামবোৰৰ উপৰিও ডাঙৰ হোৱা, লায়েক হোৱা, মানুহ হোৱা, ধুৱানী হোৱা প্ৰভৃতি নামেৰে জনা যায়।

সমগ্ৰ অসমতে পালন কৰি অহা তোলনি বিয়াখনে অসমৰ লোকসংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখন সমৃদ্ধ কৰি আহিছে। উজনি-নামনি দুয়ো ঠাইতে পালনীয় তোলনি বিয়াখনে প্ৰাচীন কালৰে পৰা নিজস্ব আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্য বহন কৰি পালিত হৈ আহিছে। বৰ্তমানৰ অসমৰ অন্যান্য অংশৰ লগতে নামনি অসমতো তোলনি বিয়াৰ যথেষ্ট পৰিৱৰ্তন ঘটিছে। পৰিৱৰ্তিত ৰূপত হ'লেও তোলনি বিয়াখনৰ প্ৰচলনৰ ব্যাপকতাই পৰম্পৰাগত অনুষ্ঠান হিচাবে অসমীয়া জনজীৱনত বিয়াখন কিমান দলৈকে শিপাই আছে তাৰ এটা উমান পাব পাৰি। অৱশ্যে চহা জীৱনত তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত ৰূপটো এতিয়াও একেবাৰে লুপ্ত হোৱা নাই বুলি ক'ব পাৰি। প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন হোৱাৰ পৰা চাৰিদিনৰ চুৰা গা ধুওৱা অনুষ্ঠানটোলৈকে কিশোৰী গৰাকীক কেন্দ্ৰ কৰি বিভিন্ন লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসৰ জন্ম হৈছে; এই কেইদিন এই লোকাচাৰসমূহ মানি বিভিন্ন বাধানিষেধৰ মাজত এটা আছুতীয়া কোঠাত ছোৱালীজনীক আবদ্ধ কৰি থোৱা হয়। চাৰিদিনত ৰাতিপুৱা চুৰা গা ধুওৱাৰ পিছত নামনি অসমৰ ঠাইভেদে সেইদিনাই পিছবেলা ভাল গা ধুওৱা অনুষ্ঠান পাতে বা নহ'লে ব্ৰত ভঙাৰ পিছত ছোৱালীজনীক পৰাচিত কৰি উঠি ভাল ধুৱেনীখন পতা হয়। উজনি অসমত সাতদিনৰ দিনা নোৱাই তোলনি বিয়াখন পতাৰ নিয়ম। সাধাৰণতে চুৰা গা ধুৱাওতে যিবোৰ ৰীতি-নীতি পালন কৰা হয়, ভাল গা ধুৱাওতেও সেই একে ৰীতি-নীতিবোৰ মানি চলা হয়। চুৰা গা ধুওৱা অনুষ্ঠানটো চুবুৰীৰ আয়তীসকলৰ মাজতে সীমাবদ্ধ যদিও, ভাল গা ধুওৱা অনুষ্ঠানটোত নিমন্ত্ৰিত অতিথিৰ সংখ্যা বৃদ্ধি পায় আৰু এইখন কিছু জাকজমকতাৰে পালন কৰা হয়।

তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত বিয়া নাম পদবোৰে মৌখিক সাহিত্যৰ ভঁড়াল চহকী কৰি আহিছে। এই গীত-পদসমূহৰ কথাংশ বৰ বিয়া এখনত গোৱা বিয়াগীততকৈ কিছু পৃথক

ৰূপত পৰিৱেশন কৰা হয়। নামনি অসমত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ গীত-পদসমূহৰ কথা, সুৰ আৰু লয়ত আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্য পৰিলক্ষিত হয়। এই গীতবোৰৰ মাজেৰে সদ্য যৌৱনপ্ৰাপ্ত কিশোৰীগৰাকীক নৈতিক, আধ্যাত্মিক, ব্যৱহাৰিক তথা ভৱিষ্যত জীৱনত কৰণীয় কৰ্তব্য সম্পৰ্কে জ্ঞান প্ৰদান কৰা হয়।

মৌখিক সাহিত্যৰ যুগৰেপৰা বৰ্তমান যুগৰ সাহিত্যলৈকে অসমীয়া সাহিত্যৰ বিভিন্ন শাখা-প্ৰশাখাত সমাজ জীৱনৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত সামাজিক লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহে স্থান পাই আহিছে। সাহিত্যৰ বিভিন্ন ভাগত লেখক লেখিকা সকলে প্ৰয়োজন সাপেক্ষে প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন হোৱা কিশোৰী গৰাকীক লৈ তেওঁলোকৰ নিজস্ব দৃষ্টিভংগী প্ৰকাশ কৰোতে অৱধাৰিত ভাৱেই তোলনি হোৱা কথাটোৱে স্থান পাইছে। ৰজঃস্বলা বা তোলনি হোৱাৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহে আত্মজীৱনী সাহিত্য, গল্প, উপন্যাস, তত্ত্বমূলক প্ৰবন্ধ আদিত স্থান পাই আহিছে। এই লিখনিসমূহৰ মাধ্যমেৰে লেখক-লেখিকাসকলে তেওঁলোকৰ নিজস্ব দৃষ্টিভংগীৰে তোলনি বিয়াৰ প্ৰাচীন ৰূপ, পৰিৱৰ্তিত ৰূপ আৰু ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতাক বিচাৰ বিশ্লেষণ কৰি চোৱা পৰিলক্ষিত হয়।

সময়ৰ সোঁতত সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে। এই পৰিৱৰ্তনে সামাজিক লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাস তথা সামাজিক উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহতো প্ৰভাৱ পেলায়। পৰিৱৰ্তিত সমাজৰ লগত পৰিৱৰ্তন ঘটা তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ-লোকবিশ্বাস, গীত-পদ, প্ৰভৃতিত আমূল পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হৈছে। বৰ্তমান তোলনি বিয়াখনৰ জাকজমকীয়া তথা ব্যয়বহুল আয়োজন চকুত পৰা ধৰণৰ হৈছে যদিও ইয়াৰ প্ৰকৃত ৰূপ বহু পৰিমাণে হেৰাই গৈছে।

গৱেষণা গ্ৰন্থখনত অসমৰ নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ, তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাস, তোলনি বিয়াৰ গীতপদ, অসমীয়া সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ প্ৰসংগ আৰু সময়ৰ সোঁতত হোৱা তোলনি বিয়াৰ পৰিৱৰ্তিত ৰূপ সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা হৈছে। প্ৰসঙ্গক্ৰমে ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত প্ৰচলিত তোলনি বিয়া সদৃশ অনুষ্ঠানসমূহৰ এটি পৰিচয় দাঙি ধৰাৰ লগতে পৃথিৱীৰ অন্যান্য দেশ সমূহত এনে ধৰণৰ অনুষ্ঠানৰ প্ৰচলন আছে নেকি তাৰো এটি আভাস দিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছে। গৱেষণা গ্ৰন্থখনত তোলনি হোৱা আৰু তোলনি বিয়া বুজোৱা সকলো সমাৰ্থক শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

০২. অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ আৰু অধিবাসী ঃ

অতীজৰে পৰা অসমত পালন কৰি অহা তোলনি বিয়াৰ পৰিসৰ যথেষ্ট ব্যাপক। সমগ্ৰ অসমতে অঞ্চলভেদে আৰু সম্প্ৰদায়ভেদে এই অনুষ্ঠানটো নিজস্ব নীতি-নিয়মেৰে পালিত হৈ আহিছে। অৱশ্যে স্বকীয় বৈশিষ্ট্য থাকিলেও সমগ্ৰ অসমত পালন কৰা তোলনি বিয়াৰ সামগ্ৰিক ৰূপ প্ৰায় একেই যদিও উজনি আৰু নামনিৰ তোলনি বিয়াৰ প্ৰভেদ দুই এটা লক্ষ্য কৰা যায়। গৱেষণা গ্ৰন্থখনত নামনি অসমৰ তোলনি বিয়াখনৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হ'লেও প্ৰসঙ্গক্ৰমে উজনি অসমৰ তোলনি বিয়াৰো উল্লেখ কৰা হৈছে।

অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰ হিচাবে নামনি অসমৰ দৰং, অবিভক্ত কামৰূপ, নলবাৰী, বৰপেটা, বাক্সা, চিৰাং, বঙ্গাইগাওঁ, কোকৰাঝাৰ আৰু ধুবুৰী জিলাক সামৰি লোৱা হৈছে। ইয়াৰ ভিতৰত দৰং জিলাক প্ৰধান ক্ষেত্ৰ হিচাপে নিৰ্বাচন কৰি জিলাখনত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত আৰু পৰিৱৰ্তিত ৰূপৰ বিস্তৃত অধ্যয়ন কৰা হৈছে। নামনি অসমৰ অন্যান্য জিলাকেইখনৰ তোলনি বিয়াৰ বিশেষ বৈশিষ্ট্যসমূহ প্ৰসংগক্ৰমে উল্লেখ কৰি যোৱা হৈছে।

গৱেষণা গ্ৰন্থখনৰ মূল ক্ষেত্ৰ হিচাবে বাছি লোৱা দৰং জিলা সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ ক্ষেত্ৰত এখন চহকী জিলা। ওজাপালি, খুলীয়া ভাউৰীয়া, দেওধনী নৃত্য, বৰঢুলীয়া, ঢেপা-ঢুলীয়া, কালীয়া, চেৰা ঢেক প্ৰভৃতি স্বকীয় বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ সংস্কৃতিৰে সমৃদ্ধ দৰং জিলাত বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ লোকে সমিলমিলেৰে বসবাস কৰি আহিছে। এই জাতি জনগোষ্ঠীসমূহৰ ভিতৰত উল্লেখযোগ্য হ'ল ব্ৰাহ্মণ, কেওঁট, কলিতা, কোঁচ-ৰাজবংশী, নাথ-যোগী, বণিয়া, বড়ো, ৰাভা, চাওঁতাল, নেপালী আদি। ধৰ্মীয় দিশৰপৰা এইখন জিলাত হিন্দু, ইছলাম, খ্ৰীষ্টান ধৰ্মাৱলম্বী মানুহে বসবাস কৰি আহিছে।

নামনি অসমৰ আন জিলা কেইখনতো দৰং জিলাৰ দৰে জনগাঁথনি আৰু ধৰ্মৰ বিভিন্নতা প্ৰত্যক্ষ কৰা যায়। নামনি অসমত পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা তোলনি বিয়াখন বৰ্ণ-হিন্দুৰ অন্তৰ্ভুক্ত জাতিসমূহৰ মাজতহে আটাইতকৈ বেছি পালিত হোৱা দেখা যায়। নামনি অসমৰ বৰ্ণ-হিন্দুসকলৰ ভিতৰত ব্ৰাহ্মণ, কেওঁট, কলিতা, কোঁচ-ৰাজবংশী, নাথ-যোগী, বণিয়া, সূত প্ৰভৃতি লোকসকল উল্লেখনীয়। বৰ্ণ-হিন্দুৰ প্ৰভাৱত কিছুসংখ্যক জনজাতীয় লোকেও তোলনি বিয়াৰ নীতি-নিয়ম পালন কৰা দেখা যায়। ইয়াৰ উপৰিও নামনি অসমৰ কিছু সংখ্যক বঙালী,

বিহাৰী, পাঞ্জাবী সম্প্ৰদায়ৰ লোকসকলেও প্ৰথম ৰজঃস্বলা হোৱাৰ সময়ত কিছুমান নীতি-নিয়ম পালন কৰে।

গৱেষণা গ্ৰন্থখনত নামনি অসমৰ বৰ্ণ-হিন্দু তথা অন্যান্য সম্প্ৰদায়ৰ তোলনি বিয়া সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা হৈছে। উজনি অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ তোলনি বিয়াৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য কিছুমানো প্ৰসংগক্ৰমে উনুকিয়াই যোৱা হৈছে।

০৩. পূৰ্বকৃত অধ্যয়নৰ খতিয়ান ঃ

অসমৰ সাহিত্য সংস্কৃতি বিষয়ক ভালেমান গ্ৰন্থত তোলনি বিয়া আৰু ইয়াৰ লগত জড়িত লোকাচাৰ- লোকবিশ্বাস তথা গীত-পদ সম্পৰ্কে আলোচনা হৈ আহিছে। তোলনি বিয়া বিষয়ক এককভাৱে প্ৰকাশিত হীৰা ডেকা বৰাৰ *'নোৱাই তোলনি বিয়া'* শীৰ্ষক গ্ৰন্থখন এখন উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ। এই গ্ৰন্থখনত উজনি আৰু নামনি অসমৰ বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ তোলনি বিয়া সম্পৰ্কে সংক্ষিপ্ত ৰূপত আলোচনা আগবঢ়োৱা হৈছে। গ্ৰন্থখনত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ-লোকবিশ্বাস তথা গীত-পদসমূহৰ কিছু আলোচনা পোৱা যায়। অসমৰ লোকসংস্কৃতি বিষয়ক গ্ৰন্থসমূহত জন্ম আৰু বিবাহ সম্পৰ্কীয় আৰু স্ত্ৰী লোকাচাৰ বা নাৰীকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ সম্পৰ্কীয় আলোচনাত তোলনি বিয়া সম্পৰ্কীয় চমু আলোচনা একোটা সন্নিৱিষ্ট হৈছে। তদুপৰি কোনো কোনো গ্ৰন্থত একোটা অধ্যায় হিচাপেও তোলনি বিয়াৰ আলোচনাই স্থান লাভ কৰিছে। এই সম্পৰ্কে পোনতে নাম ল'ব পাৰি নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ *'অসমৰ লোক-সংস্কৃতি'* শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনৰ। এই গ্ৰন্থখনত *'লোক-সংস্কৃতিত কন্যাকাল'* নামৰ অধ্যায়টিত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহৰ আলোচনা দাঙি ধৰা হৈছে। গ্ৰন্থখনত বিয়াগীত মাত্ৰ তিনিশাৰীহে পোৱা যায়। ভৃগুমোহন গোস্বামীৰ *'সংস্কৃতি আৰু লোকসংস্কৃতি'* নামৰ গ্ৰন্থখনত 'তোলনি বিয়া' আৰু 'কনাই' সম্পৰ্কে আলোচনা দাঙি ধৰা হৈছে। চাও লোকেশ্বৰ গগৈৰ *'অসমৰ লোকসংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা'*ত 'নোৱাই তোলনি বিয়া' শীৰ্ষক শিৰোনামেৰে তোলনি বিয়াৰ আলোচনা কৰা হৈছে। ইয়াৰ উপৰিও নবীনচন্দ্ৰ শৰ্মাৰ *'অসমৰ সাংস্কৃতিক ইতিহাস* (২য় খণ্ড), গ্ৰন্থত পুষ্পোৎসৱ শীৰ্ষক আলোচনাত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ আৰু বিয়াখন পতাৰ কাৰণ সম্পৰ্কে এটি আভাস পোৱা যায়। তেওঁৰ আন এখন গ্ৰন্থ *'অসমৰ লোক সাহিত্য'*ত

পুষ্পোৎসৱৰ আলোচনা প্ৰসংগত তোলনি বিয়াৰ গীত কেইটামানো উল্লেখ কৰিছে। বিৰিঞ্চি কুমাৰ বৰুৱাৰ *'অসমৰ লোকসংস্কৃতি'*, লীলা গগৈৰ *'টাই সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা'* আৰু *'অসমৰ সংস্কৃতি'* গ্ৰন্থত লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসৰ প্ৰসংগত তোলনি বিয়াৰ উল্লেখ কৰা হৈছে আৰু চমুকৈ তোলনি বিয়াৰ এটি আভাস দিয়া হৈছে। উমেশ চেতিয়াৰ *'অসমৰ লোকসংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা*, আৰু প্ৰফুল্ল কুমাৰ নাথৰ *'অসমীয়া সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা'*ত অসমীয়া বিবাহ সম্পৰ্কীয় লোকাচাৰৰ প্ৰসংগত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাস সম্পৰ্কীয় আলোচনা দাঙি ধৰা হৈছে।

উপেন ৰাভা হাকাচাম আৰু প্ৰফুল্ল কুমাৰ নাথ সম্পাদিত *'অসমৰ জনগোষ্ঠীয় সামাজিক লোকাচাৰ'* নামৰ গ্ৰন্থখনত অসমৰ প্ৰায়বোৰ জনজাতিৰ সমাজকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ আৰু অন্যান্য জনগোষ্ঠীয় সমাজকেন্দ্ৰিক লোকাচাৰ সমূহৰ এটি বিৱৰণ দাঙি ধৰা হৈছে। গ্ৰন্থখনত মেচ-কছাৰী, সোণোৱাল-কছাৰী, নাথ-যোগী, কলিতা, ৰাজবংশী, বণিয়া, ব্ৰাহ্মণ, অসমীয়া শিখ সম্প্ৰদায় আদি সমাজত তোলনি বিয়াৰ প্ৰচলন সম্পৰ্কে চমু আলোচনা কৰা হৈছে। ডঃ উপেন ৰাভা হাকাচাম ৰচিত *'বৰ অসমৰ বৰ্ণ-হিন্দু জাতি-জনগোষ্ঠী'* শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনত অসমৰ বৰ্ণ-হিন্দু সম্প্ৰদায়সমূহৰ উৎপত্তি, লোকাচাৰ আদিৰ বিষয়ে বিস্তৃত আলোচনা পোৱা যায়। গ্ৰন্থকাৰে লোকাচাৰৰ আলোচনা প্ৰসংগত ব্ৰাহ্মণ, নাথ-যোগী, কৈৱৰ্ত আদিৰ সমাজত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ বিষয়েও চমু আলোচনা আগবঢ়াইছে।

দৰং জিলাৰ লোকসংস্কৃতিৰ ওপৰত বিশেষভাৱে আলোকপাত কৰি লিখা গ্ৰন্থ, পত্ৰিকা তথা স্থানীয়ভাৱে প্ৰকাশিত বিভিন্ন স্মৃতি গ্ৰন্থ, স্মৰণিকা আদিত তোলনি বিয়া সম্পৰ্কীয় আলোচনা পোৱা যায়। এনে কেইখনমান উল্লেখযোগ্য গ্ৰন্থ হৈছে বিজয় কুমাৰ শৰ্মাৰ *'দৰং জিলাৰ উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ অধ্যয়ন'*, অসম সাহিত্য সভাই প্ৰকাশ কৰা *'বৰদৌলগুৰিৰ বুৰঞ্জী আৰু সংস্কৃতি'*, ৰজনীকান্ত বৰুৱাৰ *'দৰঙী কলা কৃষ্টিৰ চমু কথা'* আৰু ৰামচন্দ্ৰ ডেকা আৰু প্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ সম্পাদিত স্মৃতিগ্ৰন্থ *'সাৰঙ্গ সৌৰভ'*।

ৰামানাথ দেৱশৰ্ম্মোপাধ্যায় বিদ্যাভূষণৰ দ্বাৰা সংকলিত আৰু লক্ষ্মীকান্ত দেৱ শৰ্মাই প্ৰকাশ কৰা *'যজুৰ্ব্বেদীয় বিবাহ পদ্ধতি'* নামৰ গ্ৰন্থখনত 'অথ স্ত্ৰীনাংআদ্য ঋতু গণনা' নামৰ এটি অধ্যায় আছে। এই অধ্যায়টোত পুষ্পিতা হোৱা ছোৱালীজনীৰ গণনা কাৰ্যৰ শুভাশুভ

ফলাফল, ফলাফলৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি পোৱা যোগ তথা কন্যা, বিধি নিষেধ আৰু প্রতিবিধান সম্পর্কে জ্যোতিষীৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰে এটি আলোচনা পোৱা যায়। কিৰণ শৰ্মাই অনুবাদ কৰা *'মনুসংহিতা'*ত ৰজঃস্বলা নাৰী সম্পর্কে মনুস্মৃতিৰ সমকালীন সমাজখনৰ ধাৰণাৰ উমান পাব পাৰি। আৰ. চি. মজুমদাৰে সম্পাদনা কৰা *'বৈদিক যুগ'* নামৰ গ্ৰন্থখনতো বিবাহযোগ্য নাৰী সম্পর্কীয় আলোচনাত ৰজঃস্বলাৰ প্ৰসংগ অনা হৈছে। নৰেন্দ্ৰনাথ ভট্টাচাৰ্যৰ *'Indian Puberty rites'* গ্ৰন্থখনৰ 'Menstrual Rites' শীৰ্ষক অধ্যায়টোত ভাৰতৰ, বিশেষকৈ দক্ষিণ ভাৰতত প্ৰথম ৰজঃস্বলা নাৰীগৰাকীক কেন্দ্ৰ কৰি কেনেধৰণৰ উৎসৱ অনুষ্ঠান বা লোকাচাৰ পালন কৰা হৈ আহিছে তাৰ এটি আলোচনা দাঙি ধৰিছে। বেণুধৰ শৰ্মাৰ *'Assamese Popular Superstitions And Assamese Demonology'* (১৯২০) গ্ৰন্থত লোকবিশ্বাসৰ প্ৰসংগত প্ৰথম ঋতুমতী ছোৱালীজনীক কেন্দ্ৰ কৰি প্ৰচলিত হৈ অহা লোকবিশ্বাসৰ কথা উল্লেখ কৰা হৈছে।

লোকসাহিত্যৰ প্ৰসংগত বিয়াগীত পদৰ আলোচনাত চেগাচোৰোকাকৈ তোলনি বিয়াৰ গীত সম্পর্কে দুই এটা গীতৰ আলোচনা পোৱা যায়। নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ *'অসমৰ লোককবিতা'* শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনত 'যৌৱনৰ কবিতা' শিৰোনামেৰে লিখা অধ্যায়টোত তোলনি বিয়াৰ গীতখিনিৰ কথা আলোচনা কৰি এটা গীত সন্নিবিষ্ট কৰিছে। 'বিয়ানাম' বা 'বিয়াগীত' সম্পর্কে অসংখ্য গ্ৰন্থ প্ৰকাশ পালেও বিয়াৰ গীত সম্পর্কে প্ৰকাশিত একক গ্ৰন্থসমূহত 'বৰবিয়া'ৰ গীতৰহে আলোচনা পোৱা যায়। এনে গ্ৰন্থৰ ভিতৰত কনকচন্দ্ৰ চহৰীয়াৰ *'দৰঙী লোকগীতি সংগ্ৰহ'*ত দৰং অঞ্চলত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ গীত কেইটামান পোৱা যায়। তদুপৰি লাৱণ্য পূজাৰীৰ *'ঐ ৰাম আমাৰে আইদেউৰ বিয়া'*, অনিমা নাথ আৰু প্ৰীতি নাথ সংগ্ৰীহিত *'বিয়ানাম'*, দেবেন গগৈ সম্পাদিত *'বিয়ানাম'* শীৰ্ষক গ্ৰন্থকেইখনত তোলনি বিয়াৰ গীত কিছুসংখ্যক সন্নিবিষ্ট হৈছে।

গুৱাহাটী আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্ত্ৰী-লোকাচাৰ, লোকসাহিত্য তথা উৎসৱ অনুষ্ঠান সম্পর্কীয় গৱেষণা গ্ৰন্থসমূহত প্ৰসংগক্ৰমে অসমত পালন কৰি অহা তোলনি বিয়াই স্থান পাইছে। বিভিন্ন অঞ্চল বা জিলাক বিশেষ ক্ষেত্ৰ হিচাবে নিৰ্বাচন কৰি লিখা আৰু তোলনি বিয়াৰ গীত-পদ, লোকাচাৰ-লোকবিশ্বাস সম্পর্কীয় আলোচনাই স্থান পোৱা কেইখনমান

উল্লেখযোগ্য গৱেষণাগ্ৰন্থ হৈছে ভানু বেজবৰাৰ *‘গোৱালপাৰা লোকসংস্কৃতিত নাৰী ঃ এক বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন’*(২০০৮, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), প্ৰণীতা বৰদলৈৰ *‘লখিমপুৰ জিলাৰ দেউৰী জনগোষ্ঠীৰ উৎসৱ অনুষ্ঠান’*(২০০৯,গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), মামনি ভট্টাচাৰ্যৰ *‘নামনি অসমৰ স্ত্ৰীপ্ৰধান সামাজিক আচাৰ-অনুষ্ঠান আৰু গীত-পদ এক বিশ্লেষণাত্মক অধ্যয়ন’* (২০০৯, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), হেমন্ত কুমাৰ চলিহাৰ *‘সোণোৱাল কছাৰীৰ সংস্কৃতি এটি অধ্যয়ন’*(২০১০, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), কৰবী দাসৰ *‘অসমীয়া লোকসাহিত্যত নাৰী আৰু নাৰী মনস্তত্ত্বৰ প্ৰতিফলনঃ এটি অধ্যয়ন’* (২০১৬, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়) পূৰবী কলিতাৰ *‘দক্ষিণ কামৰূপৰ উৎসৱ অনুষ্ঠান ঃ এক অধ্যয়ন’* (২০১৬), পূবালী চহৰীয়া *‘দৰঙৰ স্ত্ৰী লোকাচাৰ এটি অধ্যয়ন’*(২০১৭,গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়), ৰমেশ বৰাৰ *‘অসমীয়া আৰু বড়ো জনগোষ্ঠীৰ লোকবিশ্বাস আৰু লোকাচাৰ এটি তুলনামূলক অধ্যয়ন (নামনি অসমৰ জন্ম-মৃত্যু-বিবাহ সম্পৰ্কীয় বিশেষ উল্লিখনেৰে)’*(২০১৮, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়)। অসমৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত তোলনি বিয়া সম্পৰ্কে উপৰোক্ত গৱেষণা গ্ৰন্থসমূহত ভালেমান আলোচনা হৈছে যদিও যথেষ্ট বুলিব নোৱাৰি। বিশেষকৈ দৰং জিলা তথা নামনি অসমত প্ৰচলিত তোলনি বিয়া সম্পৰ্কে বিস্তৃত অধ্যয়ন এতিয়ালৈকে হোৱা নাই। প্ৰায়বোৰ অধ্যয়ন বা আলোচনাত তোলনি বিয়াৰ এক সামগ্ৰিক আলোচনা কৰা পৰিলক্ষিত হয়। কিশোৰীগৰাকীৰ প্ৰথম ৰজঃদৰ্শন হোৱাৰ পৰা ব্ৰত ভঙালৈকে থকা পৰ্যায়সমূহৰ পুংখানুপুংখ আলোচনা আৰু এই পৰ্যায়সমূহৰ আঁৰত লুকাই থকা লোকবিশ্বাসসমূহৰ প্ৰণালীবদ্ধ আলোচনা এতিয়ালৈকে হোৱা নাই। লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহৰ দৰে তোলনি বিয়াৰ গীতসমূহতো এক স্বকীয় তাৎপৰ্য নিহিত হৈ আছে। লোকগীতৰ সংগ্ৰহ, বিয়াগীতৰ সংগ্ৰহ আৰু বিভিন্ন প্ৰবন্ধ পাতি তথা গ্ৰন্থত তোলনি বিয়াৰ গীতৰ চেগাচোৰোকাকৈ আলোচনা হৈছে যদিও এইবোৰ আলোচনা পৰ্যাপ্ত বুলি ক'ব নোৱাৰি। কিশোৰী গৰাকী ধুৱাবৰ দিনা প্ৰসংগ অনুযায়ী গোৱা গীতসমূহৰ একাদিক্ৰমে আলোচনা হোৱা দেখা নাযায় আৰু এইবোৰৰ সংগ্ৰহো একেবাৰে নগন্য।

দৰং জিলাৰ চুকে কোণে তোলনি বিয়াৰ ভালেমান গীত-পদ সিচৰঁতি হৈ আছে। এইবোৰৰ একক ভাৱে সংগ্ৰহ কৰি গ্ৰন্থাকাৰে প্ৰকাশ হোৱা দেখা নাযায়। সেয়ে ইতিপূৰ্বে

প্ৰকাশিত গ্ৰন্থসমূহ আৰু ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজনীয় তথ্যসমূহ সংগ্ৰহ কৰি গৱেষণাৰ কামত আগবঢ়াৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

০৪. অধ্যয়নৰ উদ্দেশ্য ঃ

এটা জাতিৰ লোকসংস্কৃতিৰ অন্তৰালত সেই জাতিটোৰ ঐতিহ্য লুকাই থাকে। সংস্কৃতিৰ অধ্যয়নে সেই ঐতিহ্যক জানিবলৈ সুবিধা দিয়ে, লোকসংস্কৃতিৰ অধ্যয়নে সংস্কৃতিৰ মূল ভেটিৰ পৰিচয় দিয়ে। সামাজিক জীৱনত পালনীয় ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ, উৎসৱ-অনুষ্ঠান প্ৰভৃতিৰ মাজত সেই সমাজখনৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ পায়। এনে লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহক এখন অলিখিত সংবিধানৰ দৰে সকলোৱে গ্ৰহণ কৰে। সাধাৰণতে দেখা যায় যে, পৰম্পৰাগতভাৱে পালন কৰি অহা ৰীতি-নীতিসমূহৰ ক্ষেত্ৰত নাৰীসমাজ বেছি সংবেদনশীল, ঘৰুৱা বা সামাজিক জীৱনত তেওঁলোকে বিভিন্ন লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহক প্ৰাধান্য দিয়ে।

গৱেষণা গ্ৰন্থখনৰ জৰিয়তে নামনি অসমৰ পৰম্পৰাগত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰ, লোকবিশ্বাস, নাৰীৰ স্থান আৰু কাৰ্যাৱলীৰ বিভিন্ন দিশ সামৰি আলোচনা কৰাৰ উদ্দেশ্য বান্ধি লোৱা হৈছে।

নামনি অসমত প্ৰচলিত তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত ৰীতি-নীতি, বিশেষকৈ দৰং জিলাত প্ৰচলিত লোকাচাৰসমূহৰ বিস্তৃত অধ্যয়ন আৰু সেইবোৰৰ উৎপত্তিৰ উৎসৰ সন্ধান কৰা আমাৰ অধ্যয়নৰ অন্যতম উদ্দেশ্য।

তোলনি বিয়াৰ লগত জড়িত লোকবিশ্বাস সমূহ আৰু এইবোৰৰ অন্তৰ্নিহিত তাৎপৰ্য তথা মানসিক জগতখনৰ পৰিচয় বিচৰাও অধ্যয়নটোৰ আন এক তাৎপৰ্য।

লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসসমূহ পৰিৱৰ্তনশীল। উদ্যোগীকৰণ, বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰ বিস্তাৰ, স্বাস্থ্যখণ্ডৰ তথা শিক্ষাখণ্ডৰ দ্ৰুত প্ৰসাৰৰ লগে লগে মানুহবোৰ লোকবিশ্বাস আৰু পৰম্পৰাগত ৰীতি-নীতিৰ পৰা আঁতৰি যায়, তাৰ ফলত মানুহৰ দৃষ্টিভংগীৰ পৰিৱৰ্তন ঘটে। সমাজ জীৱনলৈ অহা পৰিৱৰ্তনবোৰ পৰম্পৰাগত জীৱনশৈলীত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। কেতিয়াবা এই পৰিৱৰ্তনবোৰ সমাজৰ বাবে হিতকাৰী নহ'বও পাৰে, কিন্তু কোনটো ভাল

কোনটো বেয়া তাক নির্ধাৰণ কৰাও সহজ কথা নহয়। সেয়ে দুয়োটা দিশ পৰ্যালোচনা কৰি গ্ৰহণ বৰ্জনৰ বাবে এটি সঠিক পথৰ সন্ধান কৰাও অধ্যয়নটোৰ অন্য এক উদ্দেশ্য।

নৱ-প্ৰজন্মৰ বহুসংখ্যকৰ বাবে পৰম্পৰাগত তোলনি বিয়াখন এটা আচহুৱা অনুষ্ঠান। তেওঁলোকৰ মাজত পৰম্পৰাগত তোলনি বিয়াৰ প্ৰকৃত ৰূপ আৰু পৰিৱৰ্তিত ৰূপৰ ছবি দাঙি ধৰি অনুষ্ঠানটোৰ মূল তাৎপৰ্য অনুধাৱন কৰাত সহায় কৰাটোও অধ্যয়নৰ আন এক উদ্দেশ্য।

নামনি অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত সিচঁৰতি হৈ থকা তোলনি বিয়াৰ গীত-পদসমূহ সংগ্ৰহ কৰি সংৰক্ষণ কৰাও এই গৱেষণাৰ উদ্দেশ্য।

তোলনি বিয়াৰ মাজেৰে অসমীয়া সমাজ তথা নাৰীৰ ঐতিহাসিক বিৱৰ্তনৰ এক ছবি প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। লোকাচাৰ, গীত-পদসমূহত সোমাই থকা এনে উপাদানসমূহ উলিয়াই অনাও গৱেষণাৰ অন্যতম উদ্দেশ্য।

অসমৰ সামাজিৰ পৰম্পৰাগত তোলনি বিয়াৰ লোকাচাৰসমূহ মৌখিক পৰম্পৰা হিচাপে চলি আহিছে। সময়ৰ সোঁতত কেতিয়াবা সংশোধন বা পৰিৱৰ্দ্ধনৰ বাবে তোলনি বিয়াৰ এটি সু-শৃংখলিত আৰু প্ৰণালীবদ্ধ ৰূপৰ প্ৰয়োজন। সেয়ে তোলনি বিয়াৰ পৰম্পৰাগত লোকাচাৰ আৰু লোকবিশ্বাসৰ পৰা আধুনিক প্ৰভাৱলৈকে এটি শৃংখলাবদ্ধ ৰূপৰ অধ্যয়ন কৰাও এই গৱেষণাৰ আন এক উদ্দেশ্য।

.০৫ অধ্যয়নৰ পদ্ধতি ঃ

'নামনি অসমৰ তোলনি বিয়া (দৰং জিলাৰ বিশেষ উল্লিখনেৰে)' শীৰ্ষক গৱেষণাৰ বিষয়টো অধ্যয়নৰ বাবে বৰ্ণনামূলক অধ্যয়ন আৰু বিশ্লেষণাত্মক পদ্ধতিৰ সহায় লোৱা হৈছে। গৱেষণা কৰ্মৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা তথ্যপাতিসমূহৰ বাবে প্ৰাথমিক আৰু গৌণ উৎসৰ সহায় লোৱা হৈছে। প্ৰাথমিক উৎসৰ বাবে ঘাইকৈ ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হৈছে। ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নত পৰ্যবেক্ষণ, সাক্ষাৎগ্ৰহণ আৰু অংশ গ্ৰহণৰ যোগেদি তথ্যসমূহ সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। তথ্যসমূহ সংৰক্ষণৰ বাবে কেমেৰা টেপৰেকৰ্ডাৰ আদি ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। চুৰা ধুৱেনী আৰু ভাল ধুৱেনী দুয়োবিধ তোলনি বিয়াতে নিজে অংশ গ্ৰহণ কৰি তথ্য সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। অসমৰ আৰ্যভিন্ন জনগোষ্ঠীসমূহৰ তোলনি বিয়াৰ স্বৰূপ জানিবৰ

বাবে প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰ তথ্যপাতিৰ সহায় লোৱা হৈছে। ক্ষেত্ৰ অধ্যয়নৰ বাদেও বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষণা পত্ৰ, গৱেষণা পত্ৰিকা আদিৰ পৰাও তথ্য সংগ্ৰহ কৰা হৈছে। অসমীয়া সাহিত্যত তোলনি বিয়াৰ অধ্যয়নৰ বাবে অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰৱন্ধ উপন্যাস, গল্প, আত্মজীৱনী অধ্যয়ন কৰি তাৰ পৰাও তথ্য সংগ্ৰহ কৰা হৈছে।

গৌণ উৎসৰ ভিতৰত অসমীয়া, ইংৰাজী, বঙালী, সংস্কৃত ভাষাত প্ৰকাশিত বিভিন্ন গৱেষণামূলক গ্ৰন্থ, প্ৰৱন্ধৰ কিতাপ, পত্ৰিকা, আলোচনী আদিৰ সহায় লোৱা হৈছে। গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ বাবে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ গ্ৰন্থাগাৰ, গুৱাহাটী জিলা পুথিভঁড়াল, জনতা মহাবিদ্যালয় পুথিভঁড়াল, কোকৰাঝাৰ চৰকাৰী মহাবিদ্যলয়ৰ অসমীয়া বিভাগ আৰু বাংলা বিভাগৰ পুথিভঁড়াল, বড়োলেণ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পুথিভঁড়াল, বড়োলেণ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ পুথিভঁড়াল, মঙ্গলদৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁড়াল, দৌলগুৰি জ্ঞানোদয় পুথিভঁড়াল (দৰং) আদি পুথিভঁড়ালসমূহ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে। ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্য আৰু পৃথিৱীৰ অন্যান্য প্ৰান্তত প্ৰচলিত তোলনি বিয়া (Pubety rites) সম্পৰ্কে তথ্য সংগ্ৰহৰ বাবে ইন্টাৰনেটত পোৱা তথ্যৰ সহায় লোৱা হৈছে। তদুপৰি স্থানীয় তথ্য লাভৰ বাবে সামাজিক মাধ্যম ফেচবুক আদিৰো সহায় লোৱা হৈছে।

বৰ্ণবিন্যাস আৰু আখৰ জোঁটনিৰ বাবে *'হেমকোষ অভিধান'*, *'চন্দ্ৰকান্ত অভিধান'*, মহেশ্বৰ নেওগৰ '*নিকা অসমীয়া ভাষা*', অসম সাহিত্য সভাৰ '*অসমীয়া আখৰ জোঁটনি*' আদি গ্ৰন্থৰ সহায় লোৱা হৈছে।